



הצלת המדינה אינה תחרות יופי

דרושה תוכנית ברורה של פיתרון

הסיבה העניינית

היה היה אישם, אימתי, שימעון פרס ויצחק רבין התכנסו בחשאי עם אנשי התעמולה של המפלגה.

הכל בסדר, אמר פרס, העסק בכיס. אנחנו חוזרים לשילטון.

בוודאי, אמר רבין, זה מסודר.

אחד מאנשיההסברה הצעירים העיף בהם מבט מודאג. תסלחו לי, אבל זה לא בסדר. שום דבר אינו בכיס. הליכוד יכול ליפול מבלי שאנחנו נחזור לשילטון. יכולה לקום מפלגת-מרכז חדשה, מין סופר-ד"ש. שתניח את הקולות.

מה לעשות? שאל פרס.

מה אתם מציעים? שאל רבין.

דרוש טכניסטי-עמומה, מה שנקרא אצל האמריקאים גימיק, אמר המסביר הצעיר. צריכים להמציא משהו, שירתק את הציבור שמרכז העניינים.

מה? שאל פרס.

איך? שאל רבין.

יש לי רעיון מבריק, אמר הצעיר המב-ריק בענווה.

הבה נביים מילחמת גוג'ומגוג בין שניכם. אתם תקיפו האחד את השני ב-שצף-קצף. תגידו אחד על השני שהוא ממיט חורבן על המפלגה ועל מדינת ישראל.

אבל אין בינינו שום חילוקי-דעות? קרא פרס.

אנחנו מסכימים על הכל — נגד מדינה פלסטינית, נגד שיבה לגבולות 1967, בעד פשרה טריטוריאלית, בעד התנחלות ברוב המקומות, בעד המדיניות הכלכלית והחבר-רתית הישנה של המערך, פירט רבין.

לא חשוב, אמר נאוויההסברה הצעיר. בימינו אין איש מתעניין בדיועות. הטלוויזיה לא מצלמת דיועות. היא מצלמת בניאדם. רק רכילות אישית הולכת בשוק.

כששני כלבים נושכים זה את זה, זה לא חדשות! התלוצץ חברו, אבל כששני ראשיהמערך נושכים זה את זה, זה חד-שות.

איך עושים את זה? שיל פרס.

איך זה יתבטא באופן מעשי? שאל רבין.

אתה, יצחק, תקים גוף שיקרא להצלת המפלגה מידי פרס. אתה, שימעון, תקרא לאורחים להציל את המדינה מידי רבין. העסק יתחמם. יתחילו להשמיק. לקלל, לגדף. המפלגה תעמוד במרכז כל מהדר-רת-חדשות.

אנשים המפקחים כיום כשהם שומעים את שם המפלגה, יצטרי-פו אליה, ניבא עיקויההסברה. המונים יבואו לעזור לרבין הטי-הור להציל את המדינה מידי פרס הנזכר. המונים אחרים יבואו לעזור לפרס הפרגמטי להציל את המדינה מידי רבין הכושף.

אבל באיזה עמדות ננקוט? שאל פרס.

על איזה דיועות ניאבק? חקר רבין. לא חשוב, אמר הצעיר הי-מזולה. אם רבין יהיה נקי, פרס יהיה יונה, ולהיפך. אם רבין יהיה ריאקציונר, פרס יהיה מתקדם, ו-ההיפך. העיקר שיהיה שמה.

בסדר, חייך פרס ופנה אל רבין: מגוול שכמותך! אתה מביא אסון על המדינה!

אין בעיות, צחק רבין ופנה אל פרס:

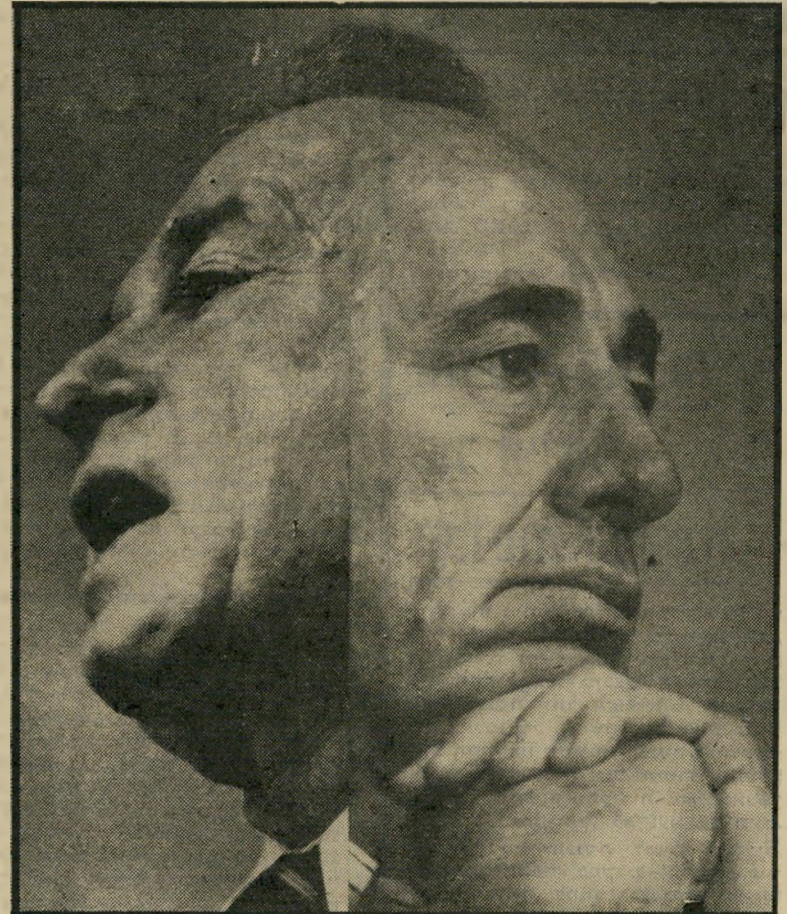
תכנן! חתרן! רמאי! לא אתן לך לגרום לחורבן בית שלישי!

ה לא היה כך, כמובן. השניים משח-קים את המישחק שלהם ברצינות איו-מה. משמאל ומימין נוהרים אורחים טובים אל מפלגתהעבודה. כדי להצילה מדי-פלוני או אלמוני. צצים חוגים, מתפרסמות עצומות, מוקמים מסות-פעולה. כל ההתארגנות הזאת מסתובבת סביב אישיותם של שני עסקנים. איך בה — אף למראית-עין! — התייחסות כלשהי לדיועות כלשהן.

מאותו המיטבח שחכין את התבי-שיר המבאיש שר ד"ש.

ואילו חוג אורים מקלס את החתן שלו בסיגנון דומה. כמה הוא טוב! כמה הוא נחמד! כמה הוא סימפאטי! השקפות? פיתרונות? מכווימים? לבעיות הגורליות של המדינה? הם והלידה! אלוהים ישמור!

מה זה כמה שבועות מתהלכת בארץ בדיחה — מאותן בדיחות המבטאות בכמה מילים את הרגשתו של הציבור כולו. ישראלי מבקש להגר מהארץ. חברו שואל



יצחק פרס או שימעון רבין?

למניעיו. יש לי שתי סיבות. מסביר היורד. הסיבה הראשונה היא ממשלת-הליכוד. אייפאשר לסבול אותה. היא הרי רסת את הארץ ויורדת לחי. לכן אני מסתלק.

אבל, משיב החבר, ימיה של ממשלת-הליכוד ספורים! הודיין במעט סבלנות, ואו תחזור ממשלתהמערך לשילטון! זוהי הסיבה השניה, אומר היורד.

מפלגתהעבודה אינה רק חוון-העיתיד. היא שלטה במדינה בעבר. היא קיימת ופועלת בהווה. מותר לשאול, צריכים לשאול: האם השתנתה? האם מלמדים

מעשיה בהווה כי שוב אינה מה שהיתה בעבר? מה ניתן להסיק מהצבעותיה בכנסת ומנאומי מני היניה?

נקח, כדוגמה, את הנושא שהוא אולי העניין האקטואלי הגורלי ביותר: עניין ההתנחלויות. הנה קם משה דיין, שריהבי-טחון של המערך (לשעבר) ושרהחוקן של הליכוד (לשעבר) ואמר, כי בסך הכל מפי-רידות בין המערך והליכוד שלוש התנח-לויות. על כל השאר יש הסכמה.

גם שריהחוקן הנוכחי ציין בשבוע שעבר בכנסת כי המערך מסכים להתנחלויות ב-רמתהגולן. בביקעתהירדן. בגוש-עציון וברצועת-עזה. נותר רק ויכוח על כמה התנחלויות במרכז הגדה. כלומר, סיכם יצחק שמיר בסיפוק, אין זה ויכוח על עצם הצורך בהקמת התנחלויות, אלא על העיתוי והמיקום בלבד.

וזה מוכר, כמובן, את הבדיחה על הגברת הצעירה והמהגנת, שהסכימה להעי-ניק את חסדיה לגבר תמורת מיליון ליי-רות. אך נעלבה כאשר הלה הוריד את הצעתהמחיר למאה לירות.

מה אני בעיניך? קראה בועם. כבר קבענו מה את, השיב

הלה, נשארה רק שאלת המחיר.

דמה כי המטרה המרכזית של המע-רך (מה שנקרא, ציר המאמץ העי-קרי) היא להישאר בתוך הקונסנוס הי-לאומי.

איזה קונסנוס? מה הם גבוי-דותרו? את מי הוא כולל — זאת מי לא?

ברור שהוא כולל את הליכוד. בכל הדי-דמנות מדגישים שימעון פרס ויצחק רבין, פה אחד, כי המערך שותף לשלושת ה,לאוים של הליכוד: לא נסיגה לגבוי-לות 67, לא מדינה פלסטינית, לא הי-דברות עם אש"ף. בשאלות חברה וכלי-כלה אין הדברים נאמרים כליכך בפיר-רוש, אך מי שמקשיב לכל הנאומים לא ימצא אלא הבדלים זעירים בין דיברי הליי-כוד ודיברי המערך.

אך יש סימפטום חמור יותר, הרה-משמעות: הקונסנוס הי-זה כולל גם את תנועתהתחייה וגוש-אמונים.

אין צורך להזכיר כי יגאל אלון (מחנה רבין) היה בשעתו השר הראשון שרק לברך את מתנחלי חברון — אבות גוש-אמונים — למחרת התנחלותם הבלתי-חור-קית. או ששימעון פרס (א.ל.ף) הקים את התנחלות קדום במחנה צבאי.

אין צורך בהזכרת העבר. די בהצבעה על ההווה.

לפני זרדש הציעה גאולה כהן הצעת-חוק פרובוקטיבית בעניין ירושלים. אף שהוחרתי באותו מעמד שהצעה זו תביא לניתוק השיחות עם מצריים, הצביע המערך (יחד עם ש"י ושולמית אלוגי) בעד הצעתהחוק הזאת. שימעון פרס ויצחק רבין נכחו שניהם הצביעו שניהם.

כעבור כמה ימים דנה הכנסת בכמה הצעות לסדרהיום בעניין ההחלטות של מועצתהביטחון בפרשת ההתנקשות ב-ראשיהעיריות בגדה. מנחם בגין הציע להעביר לוועדה את הצעתה של גאולה כהן, ולהסיר מסדרהיום את ההצעה שלי. המערך הצביע בעד העברת הצעתה של גאולה כהן לוועדה. הוא נמנע מן ה-הצבעה על ההצעה שלי. רק אבא אבן הצביע בעדה.

לאחר מכן, כעבור כמה ימים, דנה (המשך בעמוד 44)